

Spm. nr. S 420

Til *udenrigsministeren* (23/1 92) af:

Jørgen Estrup (RV):

»Vil udenrigsministeren i forlængelse af svarene på spørgsmål nr. S 368 og S 369 forklare, hvorledes sætningen »Such a referendum will have to produce, among other things, a positive mandate from the electorates of each of the existing Houses of Parliament«, som stammer fra præsident de Klerks tale til demokratikonventet Codesa den 20. december 1991, skal forstås i relation til de procedurer, som bør følges ved vedtagelsen af en ny forfatning i Sydafrika?«

Begrundelse

Både i de Klerks tale til Codesa den 20. december 1991 og i en henvendelse fra udenrigsminister R.F. Botha af 9. januar 1992 til danske politiske partier er det slået fast, at den sydafrikanske regering ved sidste valg lovede de hvide vælgere, at de ville blive spurgt, førend parlamentet skal tage stilling til forslag om væsentlige ændringer i forfatningen. Præsident de Klerks formulering fremgår af spørgsmålet. Udenrigsminister Botha skriver i sit brev, at regeringen ved sidste valg »committed itself to submit that constitution for approval to the electorate which gave it its mandate.«

Af begge formuleringer må man kunne slutte, at det er af afgørende betydning for forfatningsforslagets skæbne, om det hvide mindretal stemmer ja eller nej.

Svar (10/2 92):

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Forfatningsretligt set vil en folkeafstemning om en ny forfatning for Sydafrika alene være af vejledende karakter. Folkeafstemningsresultatet er således ikke bindende, men vil selvsagt have politisk betydning.

De Klerk har ikke udtrykkeligt tilkendegivet, hvilke konsekvenser han vil drage, hvis f.eks. et lille flertal af de hvide vælgere stemmer nej til et forslag om en ny forfatning.

I øvrigt henviser jeg til min besvarelse af spørgsmål nr. S 368 og S 369 af 10. januar 1992.

Spm. nr. S 424

Til *kommunikationsministeren* (24/1 92) af:

Erling Christensen (S):

»Hvad er begrundelsen for, at taksten for ekspedering af postgiroindbetalingskort pr. 15. februar 1992 stiger med 25 pct. til 5 kr., således at taksten siden 14. april 1991 er steget med 122 pct., og hvorledes var/er fordelingen af fortjenesten mellem P&T og GiroBank?«

Begrundelse

Den nævnte usædvanlig kraftige stigning må have helt ekstraordinære årsager, som både ansatte i postekspeditionerne og borgerne har krav på at få en god forklaring på.

Svar (4/2 92):

Kommunikationsministeren (Torben Rechen-dorff):

Den tidligere postgiroirksomhed blev den 1. juni 1991 etableret som et pengeinstitut, GiroBank A/S, efter bank- og sparekasseloven. Selskabet har således et selvstændigt ansvar bl.a. for forholdet til kunderne.

Jeg kan indledningsvis oplyse, at GiroBank den 30. januar 1992 har udsendt en pressemeddelelse, som redegør for selskabets gebyrændringer. Pressemeddelelsen vedlægges til orientering. (Ikke optrykt her).

I anledning af det stillede spørgsmål har jeg forelagt sagen for GiroBank. Jeg har modtaget nedenstående orientering, som jeg i øvrigt skal henholde mig til:

»Det er korrekt, at gebyret for indbetaling af et giroindbetalingskort på et posthus pr. 15. februar 1992 stiger til 5,00 kr., og at den samlede stigning i forhold til tiden før 14. april 1991 er på 122 procent.

Stigningen har sin baggrund i den kraftigt skærpede konkurrencesituation på betalingsformidlingsområdet.

Den skærpede konkurrencesituation betyder, at Postgiros hidtidige politik – at give erhvervskunderne en meget lav rente af deres indestående og bruge provenuet herved til at dække omkostningerne ved bl.a. de private og øvrige mindre kunders brug af betalingsformidlingssystemet – må forlades.

Den nye politik er således at yde alle kontohavere en høj og konkurrencedygtig rente af deres indestående og til gengæld lade kunderne betale gebyrer for brugen af de forskellige betalingsformidlingsydelse. Gebyrerne fast-